

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminecă.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Comorile.

Toți ne luptăm pentru câștigarea comorilor și în această luptă nimeni nu reușește pe deplin. Căci pe când le ajungem și-au pierdut valoarea pentru noi și ne întrebăm de ce ne-am jertfit lor tinerețea, sănătatea, familia și mai ales credința noastră? Căci cine a luptat pentru bani, pe când îi are s'a ruinat în luptă și nu-i poate folosi; cine vrea renume, când îl are observă, că acesta nu-l fericește, căci tot se va afla măcar un om, care să-l critice, să-l vorbească de rău; cine vrea poziție socială, ajungându-o, vede că n'a meritat jertfa adusă pentru ea; și cine a avut de scopul suprem fericirea unei ființe dragi, observă că n'a putut-o nici în parte ferici. Căci fiecare se luptă pentru alte comori, și când le are nimănui nu i se par acelea pentru care a luptat. În luptă e toată plăcerea și tot a-

vântul omenesc și nu în coroana luptei, căci de multe ori prea târziu observăm că contra morilor de vânt am luptat.

Suntem toți „Don Quijote”-ți, fără bunătatea și naivitatea aceluia. Și luptei noastre zădarnice ne jertfim tot eul nostru fizic și psihic, viața noastră pământească și cea eternă și viața și sufletul semenilor noștri. Credința noastră e sacrificată mai întâi în lupta pentru comori. O sumă cât de mică, nădejdea unei laude prin gazete, un post care să te scoată din obscuritate, o căsătorie avantajoasă care îți zâmbește, toate sunt motive pentru care ne lepădăm de sfânta noastră credință. Și pentru ce? Pentru comori pământești, care nici nu sunt comori, căci: câștigându-le nu avem plăcerea nădăjduită în ele, căror le-am jertfit prea mult, ca să nu ne aducem aminte că n'au meritat jertfa noastră și pentru cari luptând ne-am făcut ri-

dicoli înaintea noastră și a altora.

Atunci unde sunt comorile adevărate? Sunt și de acelea, dar nu sunt pământești. Dacă noi iertăm greșeliile semenilor noștri, ne adunăm comori, căci în baza promisiunii dulcelui Isus și Tatăl nostru ne va ierta nouă greșeliile noastre.

Dacă noi ajunăm și nu ne arătăm oamenilor că ajunăm, suntem veseli ca altădată, Tatăl iarăși va adauga la comorile noastre cerești.

Și în același mod ne putem aduna comori cerești prin rugăciuni, prin răbdare și prin fapte bune.

Căci prea frumos ne spune evanghelia de azi: „Nu vă adunați comori pe pământ, unde molii și rugina le strică și unde furii le fură și le sapă.

Ci vă adunați vouă comori în cer, unde nici rugina, nici molii nu le strică, și unde furii nu le sapă, nici nu le fură

Căci unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră.”

Dr. Irina Berinde.

Faptele misterioase dela Beauraing.

Intâmplare în Belgia — între Dinant și Givet —
dela 29 Nov. a. trecut începând

de A. M. *)

Imprejurări de timp și loc.

La sfârșitul unei zile frumoase de iarnă, când vâlul întunecos al nopții deja de mult și-a fost întins stăpânirea peste natură, am fost introdus în grădina școlii pe care o conduc surorile doctrinei creștine la Beauraing, în Ardena belgiană, aproape de Dinant și Givet. La lumina unui policandru cu multe luminări ce erau gata să se stingă, am zărit o grotă mică imitată după cea dela Lourdes în care dominează o statuie a Preacuratei. După ce ochii mei se obișnuiseră cu întunerecul mi-am putut da seama că eram înconjurat de câțiva arbori despuiați de frunze. Pe drumul din apropiere câteva sute, ba poate chiar câteva mii de persoane se înghesuiau voind să intre în grădină. Mai mult de 150 automobile cari stau înșirate dealungul străzilor satului. Ordinea este asigurată prin doi agenți ai poliției și câțiva tineri voluntari.

Chiar în grădina surorilor fuseră admiși vre'o șasăzeci de privilegiați. Dintre aceștia invitată să se apropie de zăbrele grotei pe vre'o cincisprezece medici și doi ziarști, prietenul nostru René Delforge, directorul ziarului „Vers l'Avenir” marele cotidian din Namur, și eu.

În întunerec mulțimea fără întrerupere se ruga alternând decadele rozarului și cântările.

Recunoaștem în inițialele A. M. pe unul dintre cei mai însemnați conducători ai sindicatului Presei din Paris . . și care a făcut cercetări la fața locului.

(nota red.)

Simțeau că lumea e adânc mișcată, puțin agitată. Deplin răbdătoare se pierdea în rugăciuni fierbinți, nesimțitoare la frigul aspru care pișca urechile, înghetea picioarele și mâinile.

După o oară de așteptare — era ora 18,30 p. m. — văzui că aduceau pe spațiul liber de pe drum, aproape de mine, mai mulți copii infirmi și bolnavi, călduros îmbrăcați și acoperiți. Două minute mai târziu veniră prin grădina surorilor patru fetițe și un băiat și ei foarte bine îmbrăcați și cu năframe albe. Se așezară pe primul plan înaintea zăbrelelor grotei. Atunci frământarea, care agita mulțimea, în câteva clipe se mai potoli. Și de oarece îndată ce sosiră copiii rugăciunea și cântecul încetară, acum stăpâna o mare tăcere.

„Cadrul” apariției.

În tăcerea nopții din grupul aproape de mine — pe care albeața șalurilor îl deosobea de masa întunecoasă a celor de față — se ridicară curate, cu un timbru bun și clar, cinci voci de copii cari începură să reciteze rozarul. Un Credeu, trei Născători, Mărire Tatălui, apoi decadele. Mulțimea răspundea. Aceasta era într'adevăr, o rugăciune evlavioasă, fervoroasă, de tot asemenea cu cea ce se poate auzi și vedea în nopțile de vară înaintea grotei dela Lourdes.

Apariția.

Se recita decada a treia. Deodată cași împinși de o ire-

zistibilă putere, cele patru fete și băiatul — cari până aci stăteau în picioare cași mulțimea — căzură în genunchi cu o uimitoare simultaneitate. Atunci vocea li se schimbă, recitarea li se iuși, cu un ton mai ridicat; cuvintele bine distincte se urmau repede unele după altele. În timpul acela copiii cu nemișcate mâinile împreunate, cu fața încordată, priveau câteva crengi ale unui arbore ce se înălța deasupra porții celei mici deschise în zăbrele grădinei.

Gata cu Tatăl nostru, gata cu Mărire, numai „Născătoarele” se succed cu o uimitoare iuțeață fără ca mulțimea să se gândească să răspundă. Vocile celor cinci „vizionari” plutesc și stăpânesc asupra tăcerii umane.

Pe o clipă, seria „Născătorilor” s'a întrerupt. Doi dintre copii au cerut vedeniei: „Spune-ne nouă cine ești” . . Se scurg câteva secunde, pară că toate respirațiile s'au oprit și că toate inimile au încetat a mai bate.

Apoi recitarea „Născătorilor” reîncepe pe același ton ridicat într'un ritm precipitat cu o nuanță de cerere și rugămintă stăruitoare în voce. Ai impresia că acești cinci copii, cu aceasta voce îngrijorătoare, ar vrea să rețină pentru ei vedenia vizibilă numai lor și la care ei se adresează.

De altfel nici ei și nici nimeni din jurul meu nu se mișca. Se simte, că o nemărginită emoție, amestecată de oarecare îngrijorare, oprește orice vorbă și orice mișcare.

Deodată, la sfârșitul unei Născătoare, cu aceeași simultaneitate, care s'a observat la începutul fenomenului, glasurile curate se opresc. Se aude, plutind prin atmosfera tăcută, că o adâncă decepție — ridicân-

du-se din grupul copiilor. acest cuvânt: „A plecat“ („partie“) — a cărui silabă din urmă răsună lung și trist. Apoi îndată se reia recitarea regulată a rosarului. Mulțimea reîncepe să răspundă la cele două decade cari sunt încă de zis; de data asta — cu al lor Tatăl nostru și Mărire.

„In numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Spirit. Amin.“ S'a sfârșit, Pe când pe drum, mișcări lente animează masa sombră a asistenților, copiii au reîntrat în grădina însoțiți cași înainte de părinți, de medici și de către câțiva tineri dintre păzitorii ordinei. Fără nici un cuvânt, vin și îngenunchează înaintea grotei și a statuei Preacuratei. Aici se prelungește câteva clipe ruga lor. In vreme ce lumea cântă, ei separați unul câte unul intră în casa școlii. Medicii adunați în sala de primire îi ascultă. Fără să fi avut timp să vorbească sau să se înțeleagă între ei sau cu alții, băiatul și cu cele patru fete sunt separați și introduși rând pe rând în fața acestui grav aeropag care-i întreabă cu bunătate. Rând pe rând ei dau acelaș răspuns. Rând pe rând ei fac aceleași destăinuiri.

„Eu sunt Fecioara imaculată.“

„Băeții au văzut pe frumoasa Doamnă în acelaș costum. Din 29 Noemvrie începând, Ea le-a apărut de atâte ori. E îmbrăcată cu o rochie largă, albă, strălucitoare, cu reogindiri albastre. Haina e fără cingătoare și acopere picioarele apariției. Apariția ține mâinile împreunate și de brațu-i drept atârână un rozar. Capul său e iluminat de raze scânteitoare care

nu seamănă întru nimic cu aureola. La întrebarea ce i s'a pus de către copii: Spune-ne nouă cine ești“ ea a răspuns: „Sunt Fecioara neprihănită.“ „Je suis la Vierge Immaculée.“ Doi dintre cei cinci copii n'au înțeles bine aceste vorbe, trei însă mărturisesc hotărît la fel. Se încearcă să-i incurce ca să dea alt răspuns. Și unii și alții redau însă textul exact, totdeauna acelaș pe care l'au auzit. După un timp a cărui durată nu l'au putut prețui, Preacurata a desfăcut mâinile împreunate până aci și a dispărut în felul obișnuit.

Garanții.

Însumi am văzut pe cei cinci băeți. Am vorbit lung timp cu ei. Medici îmi spusese „Acești copii sunt cu totul normali. Nu se află la ei nici un semn morbid.“ Cași tată de familie am constatat că erau cași toți copiii, însă cu mai puțină timiditate decât cum obișnuesc să fie copiii la vârsta lor, și aceasta, deoarece de câteva săptămâni, văd atâtea lume, au de răspuns la atâtea întrebări, că au prins siguranță. Dar n'am observat în vorba lor nici calcul, nici pregătire și nici fățărnicie. Ei mi-au răspuns privindu-mă țintă în față, cu ochi sinceri și curați. Mi-au spus că în 29 Nov. ora 6.30 p. m. cum ei ieșiau din școală, Fecioara le-a apărut în grădina Surorilor, că ei au revăzut-o mai de multe ori de-atunci, totdeauna în acelaș fel, totdeauna admirabil de frumoasă, și că astăzi Ea le-a descoperit

că era . . . „Fecioara neprihănită“ . . . Ei mi-au descris apariția împreună și separat, arătându-mi prin vorbe și gesturi atitudinea pe care o avea, fără ca eu să pot vre'odată — precum nici alți n'au putut — să observ între vorbele lor nici cea mai mică contradicere. Au plecat apoi cuminți conduși de părinți fără să uite micul Albert Voisin să-mi spună: „Voi reveni mâine“ . . . „Noi vom reveni în toate zilele până când însași sf. Fecioară va veni“ . . .

Iată foarte exact descris ceace am văzut.

Bine înțeles că după toate acestea, mă voiu feri să trag concluzie, fiindcă n'am fost și nu vreau să fiu decât un martor. Dar îmi rămâne să vă povestesc ceace mi-au spus decanul din Beauraing, medicii și Mgr. Heylen, episcop de Namur, reteritor la cei cinci „văzători“ . . .

E. S.

Guvernul, în vederea reducerii budgetului Țării a desființat mai multe școli între cari și Școala Normală din Sighet. Vor rămânea mulți copii pe drumuri și cu timpul vom avea numai învățători din județe străine, elevii din județ neavând posibilitatea materială de a cerceta școli din alte părți. In general este o politică greșită desființarea instituțiilor școlare din județele de pe graniță contribuind aceasta mult la desnaționalizarea județelor și orașelor mărginașe.

Se zvonește că județul nostru va fi desființat. Tribunalul, Administrația financiară, Prefectura și celelalte oficii se vor muta la Baia Mare sau Bistrița. Atâta ne mai trebuie.

Msgr. Anghelo Dolci nunțul papal din București, a fost rechemat de Preafericitul Părinte și totatunci a fost creat cardinal. Românilor foarte mult bine ne-a făcut Msgr. Dolci, era unul dintre pușinii străini, cari iubesc neamul nostru. Numai regrete lasă în inimile noastre atunci, când este ales pentru altă misiune.

Răsboiul Chino-Japonez nu încetează. Ba acum s'a aprins cu și mai mare îndârjire, atacând Japonezii provincia Jehol de lângă Mancuria. Probabil Japonezii vreau să rupă și aceasta regiune din trupul uriaș al Chinei, cum au rupt și Mancuria.

Monedele de 20 Lei cu efigia (chipul) Voevodului Mihai, cu data de 1 Martie a. c. vor fi scoase din circulație. Să ne silim, ca aceste monede să nu rămână la noi, ca să rămânem cu pagubă.

Patima politică. Ia noi în Maramureș ia proporții dezastuoase. În locul păcii creștinești a intrat ura între frați. Așa în Cuhea au ars mai multe edificii ale consilierilor noi, iar în Botiza vre-o 30 care de fân. E trist, că în zilele aceste de grea criză și de nesiguranță încă sunt oameni, cari mai dau crezământ minciunilor. Se vede că 15 ani de minciună încă n'au putut să convingă lumea, că tot răul vine din politică și că fericirea noastră nu trebuie să o căutăm acolo, ci în alt loc. Așa-i când fumul de tămâie ne face rău.

În Egipt s'a ivit ciuma, boala aceasta grozavă, care dacă se va întinde, cu miile va secera oamenii.

România. Ministerul Agriculturii și Domeniilor.

Serviciul Agricol Județean
Maramureș.

No. 239 din 16 Febr. 1933.

DOMNULE PAROCH.

În baza ord. No. 25151—
1933 al Ministerului Agri-

culturii Direcțiunea Reformei Agrare, avem onoare a Vă ruga să binevoiți a ne trimite foarte urgent, însă în 5 zile neapărat, un tablou, din care să se poată constata, ce proprietate are fiecare Biserică din Județ, pe categorii (arător, fânat, pășune, pădure, etc.)

Vă rugăm foarte stăruitor să binevoiți a lua măsuri, că datele cerute să le avem sosite cel mai târziu până la 21 Februarie a. c.

Director Subdirector
Dr. Zorilă indescifrabil
Extraurgent.

Vicariatul gr. cat. român.
Loco.

Nr. 39—933—vic.

Oficiilor parohiale din județ

Vi se comunică prezenta adresă cu aceea, ca în termen de 3 zile să înaintați datele cerute acestui oficiu.

Sighet la 18 Febr. 1933.
Oficiul vicarial.

Calendar săptămânal.

26 Februarie — 4 Martie 1933.

26. **Duminea Lăsăturii de brânză** Ap. Rom. 13, 11. Ev. Mat. 6, 14 P. Porfirie † 421.
27. Luni C. Procopie 741
28. Marți C. Vasilie
1. Mercuri M. Eudochia † 114.
2. Joi M. Teodor † 324.
3. Vineri M. Eutropio † 308.
4. Sâmbătă C. Gherasim † 475.

